

Satranç Günlüğü 1

ESRARENGİZ KONAK

Esrarengiz Konak

Hüseyin Toy

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak
Yayın Yönetmeni: Elif Tokkal
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Düzeltili-İç Tasarım: Zeynep Bayrak
Kapak Tasarımı: Eda Gizem Güllü

Genç Hayat Yayınları: 271
Satranç Günlüğü 1
1. Baskı: İstanbul / Kasım 2025
ISBN: 978-605-447-254-1
Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz,
basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5
34093 Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96
www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

HÜSEYİN TOY

Satranç Günlüğü 1

ESRARENGİZ KONAK

GENÇ HAYAT

HÜSEYİN TOY

Merhaba gençler!

Ben de sizin gibi okulun açık olduğu günlerde okula giden, okulun tatil olduğu günlerde ise okuyan, araştıran, gezen ve birazcık da yazan birisiyim. Okul hayatım başlayalı tam otuz yıl oldu! Evet evet, otuz yıldan bu yana okula gidiyorum. Aslına bakarsanız tam olarak öğrenci de sayılmam. Otuz yıldır okula giden bir öğrenci olamaz bence de...

Önceleri öğrenci olarak gittiğim okula, şimdileri ise öğretmen olarak gidiyorum. Öğretmenim ben! En büyük hobim ise, araştırdığım bilgilerin içine bir tutam öykü, bolca mizah katarak öğrencilerime anlatmak. Öğrencilerimin yoğun isteği üzerine bildiklerimi size de anlatmak için kolları sıvadım, aldım kalemi elime...

KARAKTERLER

Babam: **Kuřkucu Kudret (Bay Dedektif)**

Annem: **Kurtarıcı Melek, Melike**

Piyonsever Dostum: **Piyon Necmi** (*Aramızda kalsın ben ona Telaş Necmi diyorum! Necmi kendine göre hiç mi hiç telaş yapmaz; çok soğukkanlıdır ama bir de bana sorun Necmi'yi! Ne demek istediğimi sayfaları şevirince anlayacaksınız.*)

Sınıf Arkadaşım: **Hiperaktif Emre**

Sınıf Arkadaşım: **Ayaklı Gazeteci Cemre**

Okul M¼d¼r¼m¼z: **Bay Y¼ksek Ses
Nurettin Hoşses**

Bilgecan Sahaf: **Salih amca**

ESRARENGİZ KONAK

Bendeniz Görev Adamı Kâmil, babamın deyimiyile: **"Belaçeker Kâmil!"**

Güya gereksiz işlere atılıp onun ve ailemin başını belaya sokarmışım. Sonra arkamı o toplamak zorunda kalırmış...

"Görev bizi buluyor babacım" demekten dilimde tüyler biter; hatta öyle ki dilimdeki tüyler oduna dönüşür! Yine de derdimi anlatamam babama. Açıkçası, "Kurtarıcı Meleşim" in sonsuz desteğı olmasa hiçbir görevden alınımın akıyla çıkamayacağımı düşünüyorum. Meleşim, Melike annem benim!

Umarım babam da bir gün anlayıp hak verecektir bana...

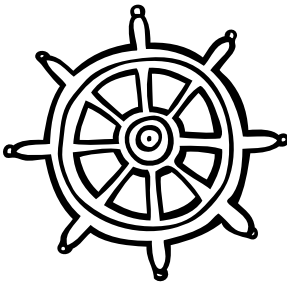
O gün her zamankinden farklı bir gün olacağı içime doğmuştu sanki. Her şey bana **tuhaf tuhaf bakıyor gibi** hissediyordum.

Servisteki çocuklar, yol üstündeki endemik sığıla ağaçları, her gün kantinin önünde kucaklayıp sevdiğim sevimli kedi Tarçın, hatta her zaman gördüğüm yoldaki kaldırım taşları...

Acayip bir gün olacağını daha okul servisindeyken de hissetmiştim aslına bakarsanız!- Çünkü servis şoförümüz Nuri Amca, “Bugün sizden şüpheleniyorum çete! Okul çıkışı kesin bir dümen çevireceksiniz siz.” diyordu.

Aslında dümen çevirmiyorduk biz.

Dümen nasıl çevrilir onu dahi bilmiyorduk. Bir şey çeviriyorsak da yalnızca İngilizce öğretmenimizin verdiği ödevleri Gogul Amca’ya sorarak Türkçe’ye çeviriyorduk!

Gördüğünüz gibi çevirdiğimiz bir şey yok. Yani şimdilik...

Anlamadığım şey, o günün sıradan bir gün olmayacağı Nuri amcanın **içine mi doğmuştu?**

Servis diyordum en son... Okula sabahları servisle gidiyoruz, dönüşte ise Piyon Necmi ile yürüyoruz. Neden dönüşte servise binmediğimizi siz sormadan söyleyeyim hemen. Çünkü servisçi Perihan abla çok konuştuğumuz için bizi servise alamazmış. Gün boyu kafaları şişiyormuş; bir de akşamları okul dönüşü bize katlanamazlarmış. Nuri Amca da Perihan ablanın tarafını tutunca biz yalnız kalmıştık Necmi ile. Bu bizim için okuldan dönerken eve yürüyerek gitmek demektir.

Oysaki hiç de dedikleri gibi çok konuşan bir ikili değiliz. **Sadece faydalı konuları konuşuruz.**

Planlarımızı yapıp hemen uygulamaya koyarız. Bazen ölçüyü kaçırıp etrafımıza rahatsızlık veriyor olabiliriz; kabul ediyorum. Ama sonuçta toplum için çalışan, faydalı işler yapan organize bir ekibiz. Servisçi Nuri amcanın deyimiyle: **Organize Çete...**

Bana göre organize olduğumuz da söylene-
mez ya, her şey kendiliğinden geliyor çün-
kü. Bela bizi buluyooooor! Hem de sürekli.

Babama göre de böyleydi. Bela bizi buluyor-
du. Bize göre ise bizi bulan şey bela değil, gö-
revdi. **Hem de aşırı gizli görev...**

Yine o akşamüstü okul çıkışı yola koyul-
muştuk. Okulun 100 metre kadar ilerisinde
çok eski, yıkılmak üzere olan bir konak vardı.
Piyon Necmi, bana o eski konağı gösterdi. Ko-
nak çok eskiydi; gerçekten de ipini çekseniz
üstünüze yıkılacak gibiydi. Bu metruk konak-
ta kimler yaşadı, ne olaylar yaşandı kim bilir...

Ama **kimse bilmesene bile biz bilmeliydik, görev adamları bilmeliydi.** Ekibimiz o konağa girecekti.

Aslına bakarsanız neden girmemiz gerektiğine dair benim hiçbir fikrim yoktu. Bizim Telaş Necmi bahsetti konaktan. Güya okulda herkes bu konaktan bahsediyormuş.

“Ben neden duymadım Necmi? Yoksa ben bizim okulda okumuyor muyum?” dedim.

“Yok Kâmil, sen bizim okuldasın; hatta seninle aynı sınıftayız. Ancak şöyle bir gerçek var ki her şeyi en son duyan sensin. O yüzden duymamış olabilirsin.” dedi.

Sanırım bizim Telaş Necmi haklıydı bu defa.

Örneğin; okulda geçenlerde yangın tatbikatı yapıldı. Tatbikat olacağını herkes biliyormuş da meğer bir benim haberim yokmuş. Tatbikata çocukların hepsi beslenmeleriyle, ellerini kollarını sallaya sallaya indiler.

Herkes neşe içinde merdivenlerden iniyordu. Hatta bazı çocuklar beslenmelerindeki simitlerini yiyerek iniyorlardı. Meyve sularını

bile almışlardı yanlarına. Bense her şeyden habersizdim; panik, telaş ve korku içinde...

Müdürümüz Bay Yüksek Ses Nurettin Bey uyarı da yaptı:

“**Çocuklaaar, çocuklar, daha hızlı çıkmalısınız! Teneffüse çıkarken bile bundan daha hızlı çıkıyorsunuz. Bu nasıl tatbikat? Sallanmayın evladım!**”

Müdürümüz Bay Yüksek Ses Bey'in ismi **“Nurettin Hoşses”** aslında. Sesi çok yüksek çıktığı için biz ona Nurettin Hoşses demek yerine Bay Nurettin Yüksek Ses ismini verdik! Okulumuzda bir tane **hışirtılı sesler** çıkaran bozuk mikrofon var ancak eminim ki müdürümüzün bu bozuk mikrofonu kullandığına hiç kimse şahit olmamıştır. Zaten adamın mikrofona da ihtiyacı yok ki. **Sesi mikrofonsuz daha gür çıkıyor bence.**

Bir de unutmadan söylemeliyim ki müdürümüz hiçbir şeyi beğenmez. Geçenlerde okulumuzu, 3-D sınıfı olarak köşe bucak temizledik. Bu temizlik çalışması, farkındalık oluşturmak için yaptığımız bir sosyal sorumluluk projesiydi. Ama gelin görün ki **müdürümüzden takdir beklerken azar işittik.**

“Siz buna temizlik mi diyorsunuz evladım-mmm!”

Bay Yüksek Ses hiçbir şeyi beğenmez, demiş miydim size? Her neyse...

Olayları en son duymaktan bahsediyordum. Evet arkadaşlar, hakikaten de okulda her şeyi en son duyan benim.

Geçen sene okulda yapılan satranç turnuvasında birinci olduğumu en son ben duymuştum mesela. Nasıl oldu o iş Kâmil, diye sorarsanız ben de nasıl olduğunu anlamadım dostlar!

Okulumuzda herkesin duyduğu bir olayı da **yine en son ben duymuştum.** Bu kadar sona kalmak hiç hoş değildi ya neyse.

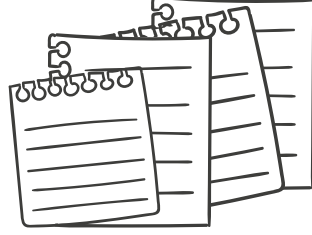
Söylentiye göre; şu önünde durduğumuz konak, geceleri bir uzay mekiğine dönüşüyor ve **rengârenk ışıklar saçarak** havalanıp uzaya gidip geliyormuş. Neymiş efendim, konağa garip garip tipler girip çıkıyormuş. Hatta konağın içinde kafileler hâlinde uzaylıları görenler bile olmuş. Ajanlar konakta cirit atıyor, diyenler bile varmış. Perili şato diyenleri de Necmi kendi kulaklarıyla duymuş.

Ben bu anlatılanlara başta hiç inanmamıştım. Böyle şeyler ancak filmlerde, masallarda filan olur demiştim. Olay büyüüp okuldakilerin ve servistekilerin de dilinden düşmeyince merak ettim. Hatta **konaktaki tuhaf olayları Nuri Amca bile duymuş;** “Siz bu konağa bir gün girersiniz bana göre.” demişti sabah.

* * *

Sınıfımızın hiperaktif çocuğu Emre ile ayaklı gazetecimiz Cemre de birbirlerine **konaktaki esrarengiz olaylardan** bahsediyorlarmış sürekli. Bugün Bizim Necmi de bu ikiliye kulak kabartmış. Derste birbirlerine küçük

kâğıtlara yazılı notlar yolladıklarını görmüş. Hatta elden ele dolaşan notların bir tanesini ele geçiren Necmi, yanlışlıkla açıp okumuş bile. Yanlışlıkla nasıl okunur diye sormayın bana, ben de bilmiyorum.

Notu okuyan Necmi, telaşa bağlamış yine. Korkudan ne yapacağını şaşırılmış.

Üstelik bu olay, sınıfımızda bir polis memuru amcanın bizi bilgilendirdiği esnada yaşanmıştı. Öğretmenimizin davetiyle **sınıfımıza gelen polis amca, bir kaçırılma durumunda neler yapmamız gerektiğini anlatıyordu.**

Ben “Bu kaçırılma anında kurtulma tüyoları nerede işimize yarayacak ki?” derken, bizim Telaş Necmi ise, “Öyle deme Kâmil, ya bir gün kaçırılırsak ne yaparız?” diyordu.

Kaçırılma olayını konu alan bu garip ders bitti ve teneffüse çıktık. Necmi’nin, bulduğu notu bana anlatırken telaşını görseydiniz,